

tivt ville kunne opnå, langt fra har kunnet stå mål med dette forsørgelsesniveau. Med de nuværende kontanthjælpssatser får to forsørgere, der begge er på kontanthjælp, en samlet kontanthjælp på 21.044 kr. månedligt før skat. Hvis kun én af ægtefællerne får arbejde, skal den pågældende have en lønindkomst på 22.874 kr. pr. måned før skat, for at indkomsten modsvarer parrets kontanthjælp. Omkring to tredjedele af de voksne lønmodtagere inden for DA-området har en løn under dette niveau.

Tages der samtidig højde for diverse andre ydelser, f.eks. særlig støtte til høje boligudgifter m.v., boligsikring og nedsat forældrebetaling i daginstitution, skal lønnen være endnu højere for at komme op på niveau med kontanthjælpen.

Jeg har bemærket, at nogle af høringssvarene kritiserer, at hjælpen fremover vil være lavere. Og samtidig forsvarer de det nuværende niveau som værende passende – eller oven i købet det mindste man kan leve for.

Det er ikke desto mindre regeringens opfattelse, at det nuværende niveau i høj grad er skyld i, at integrationen af udlændinge i Danmark trods store anstrengelser ikke har været mere vellykket end den har. Og det problem har regeringen naturligvis tænkt sig at løse, så derfor foreslår vi, at niveauet sættes ned.

Det er vigtigt for regeringen, at satserne har et niveau, der betyder, at det altid kan betale sig at forlade det offentlige forsørgelsessystem og tage et almindeligt arbejde.

Udlændinge, der ikke kan forsørge sig selv, henvises til at modtage starthjælp. Kontanthjælpen reserveres til personer, som har opholdt sig i Danmark i mindst syv ud af de sidste otte år. De personer, der fremover kommer til Danmark, vil være omfattet af de nye regler. Dette gælder for såvel udlændinge som danskere.

Økonomien og hjælp i særlige tilfælde

Jeg bliver bedt om at uddybe, hvorfor jeg ikke tror, at lovforslaget samlet set vil medføre væsentlige økonomiske og administrative merudgifter for kommunerne.

Der henvises endvidere til, at flere høringsparter fastholder, at der vil blive rejst flere sager til behandling, og at der vil blive behov for flere bevillinger til dækning af behov, der ikke kan betales

af familierne selv, hvis deres forsørgelse alene er starthjælpen.

Jeg er ikke sikker på, at jeg forstår spørgsmålet. Det fremgår af bemærkningerne, at lovforslaget samlet set medfører en besparelse på over 1 milliard kroner, når det er fuldt indfaset i 2010. Så jeg mener at have gode holdepunkter for, hvorfor jeg ikke tror, at lovforslaget samlet set vil medføre væsentlige økonomiske merudgifter for kommunerne.

Anden del af spørgsmålet sigter antagelig alene til hjælp i særlige tilfælde.

Generelt vil jeg advare imod, at størrelsen af den økonomiske compensation, som kommunerne skal have i forbindelse med et lovforslag, bliver genstand for faglig drøftelse i Folketinget. Også selv om jeg godt kan forstå, at det enkelte folketingsmedlem med interesse for det kommunale område kan føle sig fristet til det.

Men som det fremgår af lovforslaget (det er side 10 nederst), skal de økonomiske konsekvenser forhandles med de kommunale parter. Her foregår drøftelserne, der som oftest er meget tekniske, på embedsmandsplan, hvor KL, Københavns og Frederiksberg Kommuner repræsenterer de kommunale parter. Der har været brevvekslet om spørgsmålet og der er såkaldt DUT-møde i dag kl. 13 (DUT = Det Udvidede Totalbalanceprincip).

Drøftelserne foregår som en klassisk forhandling, og der er ikke noget mærkeligt i, at parterne ikke på forhånd er enige.

Ministeriet kan imidlertid ikke ved udarbejdelsen af lovforslagets bemærkninger under økonomiske konsekvenser tage i betragtning, at beløbene skal forhandles med de kommunale parter, og fx spille ud, så staten »har noget at give af« under forhandlingerne. En minister har – modsat de kommunale parter – pligt til sagligt og redeligt at oplyse Folketinget om de konsekvenser, et lovforslag har – så vidt dette nu er muligt.

Enkeltydelserne hører under Integrationsministeriet og Socialministeriet og det er disse ministerier, der har skønnet over de økonomiske og administrative konsekvenser. Disse skøn er regeringens bedste bud.

De fleste udgifter til enkeltydelser vil skulle ydes til udlændinge i de første 3 år, mens de hører under Integrationsministeriets område. Som